

ΜΑΡΙΑ ΚΑΚΑΒΟΓΙΑΝΝΗ

Ένας χρόνος θύελλα

Στη μνήμη
του αδελφού μου, Βαγγέλη,
που η αγάπη του θα ζεσταίνει
πάντα την ψυχή μου.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ

Το παρατεταμένο χτύπημα της συσκευής του τηλεφώνου επάνω στο παλιό σκρίνιο, στην είσοδο του σπιτιού, διέκοψε τη βραχνή μελωδική φωνή της Σεζάρια Εβόρα που απλωνόταν σε όλο το δωμάτιο. Η Αθηνά, στην προσπάθειά της να σηκωθεί από τον καναπέ όπου την είχε πάρει ο ύπνος, πέταξε τα γυαλιά και τα χαρτιά της στο πάτωμα, ξεβόλεψε τον κουλουριασμένο Ριρή, από τα πόδια της και μαζεύοντας τη μισάνοιχτη ρόμπα της, πήγε στο χολ να το σηκώσει.

- Παρακαλώ;
- Κοιμάσαι πριγκίπισσά μου;
- Θάλεια, γλυκιά μου, πώς τέτοια ώρα εσύ;
- Ομολόγησε, σε ξύπνησα;
- Είναι η συνηθισμένη μεσημεριανή μου σιέστα όταν παίρνω δουλειά στο σπίτι και προσπαθώ να γράψω στον καναπέ, λειτουργεί σαν υπνωτικό.

- Εσύ πού είσαι, στο περιοδικό;
- Ναι, από το γραφείο σε παίρνω, και δεν περίμενα να σε βρω στο σπίτι.
- Δεν πήγα στη δουλειά σήμερα, έχω τις κλειστές μου.
- Τι συμβαίνει; Δεν ακούγεσαι και πολύ καλά...
- Τίποτε το ιδιαίτερο και πολλά μαζί. Θυμάσαι πριν έναν χρόνο που ήσουν εσύ στις μαύρες σου; Ε, τώρα είμαι εγώ.
- Εγώ είχα και κάποιους λόγους, όμως εσένα τι σου συμβαίνει; Ο Χρήστος τι κάνει;
- Ο Χρήστος καλά είναι, στον μαγικό ονειρικό του κόσμο με τα αιώνια παράπονά του και τα ενδιαφέροντα του, που δεν με ενδιαφέρουν καθόλου.
- Η μικρή;
- Στο σπίτι της γιαγιάς της· έχει ήδη φύγει για τη Μυτιλήνη εδώ και είκοσι ημέρες, όχι ότι έμεινε και καθόλου στην Αθήνα, δύο εβδομάδες με το ζόρι, κι αυτές λες και την είχαμε εξαναγκάσει.
- Στο πανεπιστήμιο τα πάει καλά;
- Πιστεύω πως ναι· δεν λέει και πολλά πράγματα, την ξέρεις...
- Μήπως έχει κανένα αμόρε στο νησί και έχει κολλήσει;
- Διόλου απίθανο, αλλά έτσι σφίγγα που είναι, δεν ξέρεις ποτέ τι συμβαίνει. Για πες μου τώρα τι καιρό έχετε στη Βέρνη, μπας κι έρθω καμμιά βόλτα.
- Ο καιρός είναι ανάλογος του φθινοπώρου. Εχθές φύτεψα τα ρείκια που σου αρέσουν, αλλά πήρα να σου πω πως σε πρόλαβα. Κατεβαίνω Αθήνα για μια εβδομάδα με ολόκληρο συνεργείο για φωτογράφιση. Εσύ

πνίγεσαι αυτή την εποχή;

– Μα αυτό είναι τέλειο! Θα τα ρυθμίσω όλα με το γραφείο! Πότε έρχεσαι;

– Μάλλον την Πέμπτη το μεσημέρι. Θα σε πάρω να σου πω την πτήση. Έρχομαι να σε ανεβάσω ψυχικά. Φτιάξε πρόγραμμα, θέλω να εντυπωσιάσουμε τους συναδέλφους μου.

– Θα βάλω τα δυνατά μου.

– Α, και ξέχασα. Παρασκευή βράδυ κλείσε κάπου ωραία, για να καταλάβουν τι σημαίνει Αθήνα.

– Πόσοι είναι; Μπορούμε να φάμε και στο σπίτι κανένα βράδυ.

– Θαυμάσια ιδέα, με θέα τα φώτα του Λυκαβηττού, είμαστε δύο κυρίες και τρεις κύριοι.

– Εκδρομή σχολική, δηλαδή. Σας περιμένω.

Η Αθηνά έκλεισε το τηλέφωνο πήρε μια βαθιά ανάσα και χαμογελώντας μονολόγησε, “Α, βρε Θάλεια, ίδια και απαραλλάχτη!” Βγήκε στη βεράντα της. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Το φως του απογεύματος έπαιζε κρυφτούλι με το μοβ και το γκρι του σούρουπου. Οι ντάλιες και τα τζίνια ξέραιναν τα φύλλα τους και έδιναν τη θέση τους στα μπουμπούκια από τα χρυσάνθεμα. Οι μπουκαμβίλιες μάδαγαν κι ο βασιλικός είχε αρχίσει να ξεραίνεται. Η ζωή τους φθινοπωρίαζε και σε λίγο θα τελείωνε δίνοντας τη θέση τους σε κάποια άλλα. Όπως άλλωστε και η δικιά της ζωή που περπατούσε για τα καλά στο φθινόπωρο. Σουρούπωνε και στην ψυχή της, χανότανε το χρώμα και ερχόταν το γκρι...

Τα φώτα της Αθήνας άρχιζαν να ανάβουν ένα-ένα. Στο βάθος ο Λυκαβηττός, από σκοτεινός όγκος φωτί-

στηκε ξαφνικά. “Ευτυχώς, πάντα βρίσκεται η λύση που νικάει το σκοτάδι”, σκέφτηκε. Γύρισε αποφασιστικά, μπήκε στο σαλόνι και άναψε το πορτατίφ δίπλα στον καναπέ. Ο ρομαντικός της χώρος φωτίστηκε τονίζοντας όλα αυτά που κατά καιρούς είχε επιλέξει για να τον ομορφύνει και που ταίριαζαν στον χαρακτήρα της. Ινδικά ριχτάρια, χρυσοκέντητα μαξιλαράκια, τα πολυαγαπημένα της βιβλία παντού διασκορπισμένα. Οι συλλογές της από μπουκαλάκια της Αιγύπτου, το παλιό γραμμόφωνο που είχαν πάρει με τον Χρήστο από το Κόβεντ Γκάρντεν στο Λονδίνο, το πιάνο της θείας της, της Λώρης, με τις φωτογραφίες της οικογένειας αραδιασμένες πάνω του.

Τα κεριά της απλωμένα σε μεγάλες πιατέλες σε όλες τις γωνιές του σαλονιού. Το τζάκι σβηστό, με ένα καλάθι κουκουνάρια μέσα στην εστία του, και τις στοίβες από τα περιοδικά του Χρήστου ακουμπισμένα στο πλάι του. Η Σεζάρια είχε τελειώσει. Πήγε και άλλαξε το cd και έβαλε το αγαπημένο της με τη Σάρα Μπράιτμαν.

Τελικά, το τηλεφώνημα της αγαπημένης της φίλης την είχε κάνει να αισθάνεται καλύτερα. Έσκυψε και μάζεψε τα χαρτιά της από το πάτωμα και κοίταξε το ρολόι πάνω στο τζάκι. Η ώρα ήταν επτά, ο Χρήστος είχε πάλι αργήσει. Πέρασε στην κουζίνα, άνοιξε τον φούρνο και έριξε μια ματιά στο εσωτερικό του. Άνοιξε το ψυγείο, έβγαλε ένα μπουκάλι άσπρο κρασί και γέμισε το ποτήρι της που στέγνωσε στο νεροχύτη από εχθές το βράδυ.

Η ματιά της στάθηκε στη φωτογραφία μαζί με τη Θάλεια, πιασμένη με τον μαγνήτη πάνω στο ψυγείο.

Οι δύο τους, καλοκαίρι στον Βασιλικό της Ζακύνθου πριν είκοσι πέντε χρόνια, νέες, χαρούμενες και φιλομεθυσμένες. Μια γλυκιά ζεστασιά γέμισε την ψυχή της.

Με το ποτήρι στο ένα χέρι και το μπουκάλι στο άλλο πήγε και φώλιασε στον καναπέ με τον Ριρή να την ακολουθεί τρίβοντας το τριχωτό του κορμί στο πόδι της.

– Καλησπέρα, την έβγαλε από την ονειροπόληση η φωνή του Χρήστου.

– Καλησπέρα. Τί έγινες; Συνέβη κάτι;

– Τίποτε το ιδιαίτερο, πήγαμε για φαγητό με τον Αποστόλη και νυχτώσαμε.

– Έχεις φάει δηλαδή; Είχα φτιάξει ογκρατέν που σου αρέσει.

– Το τρώμε αύριο.

– Καλώς.

– Κανένα νέο;

– Όχι, τίποτε ενδιαφέρον, εκτός από το ότι έρχεται η Θάλεια σε δυο-τρεις ημέρες.

– Θα μείνει πολύ;

– Καμμιά εβδομάδα για δουλειά του περιοδικού.

– Πολύ ωραία· θα έχεις παρέα, λοιπόν, γιατί λέμε με τα παιδιά να πάμε μια εκδρομή -αντροπαρέα δηλαδή-, στο Άγιο Όρος.

– Πού; Από πότε από δηλωμένος άθεος μεταλλάχτηκες σε θρησκευόμενο;

– Ε, δεν πάω για να προσευχηθώ και να μονάσω.

Είπαμε να πάμε από περιέργεια...

– Μάλιστα. Στο Άγιον Όρος... Και γιατί δεν πάτε στον Παρνασσό; Είναι και πιο κοντά και έχει και νυχτε-

ρινή ζωή, για να το διασκεδάσετε;

– Στον Παρνασσό έχουμε ξαναπάει όλοι αρκετές φορές. Είπαμε να κάνουμε κάτι διαφορετικό αυτή τη φορά.

– Δεν μου λες, ρε Χρήστο, μετά από είκοσι πέντε χρόνια κοινής ζωής, πιστεύεις ότι είμαι ο άνθρωπος που χρειάζεται να του πεις όλες αυτές τις αηδίες για να λείψεις είτε μόνος σου, είτε με όποιον ή όποια θέλεις;

– Τι προσπαθείς να μου πεις; Ότι λέω ψέματα; Έχω κάποιον λόγο να το κάνω;

– Εσύ πες μου. Είσαι πάνω από έναν χρόνο στον κόσμο σου, πάνω από τρεις μήνες τώρα έρχεσαι αργά, είσαι αφηρημένος, σιωπηλός, δεν μοιράζεσαι τίποτε μαζί μου, συνέχεια εφευρίσκεις δικαιολογίες για να λείψεις. Μήπως θα έπρεπε να με αντιμετωπίζεις πιο έντιμα και να μην υποτιμάς τη νοημοσύνη μου;

– Τώρα, τι είναι αυτό, σκηνή, γιατί είπα πως θα πάω στο Άγιο Όρος και δεν σου αρέσει σαν τοποθεσία; Ή ξαφνικά από εκεί που είσαι μονίμως απασχολημένη με τα μίτινγκ σου και τις υποχρεώσεις της εταιρείας σου, σε έπιασε ο πόνος; Εσύ ποτέ δεν ενδιαφέρθηκες αν άργησα ή αν βγήκα, και με ποιόν βγήκα, επιδεικνύοντας την άριστη κατανόηση για να έχεις το ελεύθερο να ασχολείσαι με την περίφημη καριέρα σου, απεριόριστη και με τα ενδιαφέροντα σου, που όπως επανειλημμένως λες, δεν συμπίπτουν με τα δικά μου στο ελάχιστο, το ίδιο και με της Έλλης. Όλα διά τηλεφώνου και με χαρτάκια εντολών στους υπηκόους σου. Τα μαθήματα της, τα ψώνια της, τις εκδηλώσεις της... Για όλα εύρισκες τη λύση από απόσταση, παραμένο-

ντας απούσα από τη ζωή και των δυο μας. Και ξαφνικά αφυπνίστηκες για το τι κάνω;

– Τι νομίζεις ότι κάνεις; Αντεπίθεση, βάζοντας πάλι τη δουλειά μου στο στόχαστρο και κάνοντας με να έχω ενοχές ότι παραγκώνισα το ίδιο μου το παιδί; Δεν πουλάει αυτό το σενάριο πλέον, όσο κι αν βολεύει να αλλάξουμε θέμα στις διαφορές μας. Ένα ζώο εργασίας είμαι, προσφέροντας μόνο, και το ευχαριστώ και των δυο σας είναι η κακοπροαίρετη κριτική!

Η Αθηνά είχε σηκωθεί από τον καναπέ και έχοντας γίνει κατακόκκινη από τον εκνευρισμό χειρονομούσε και πηγαινοερχόταν στο σαλόνι σαν λέαινα στο κλουβί.

– Κανείς δεν σου ζήτησε να είσαι ζώο εργασίας. Η επιλογή ήταν αποκλειστικά δική σου, γιατί θέλεις να απολαμβάνεις τους επαίνους των επιτυχιών σου.

– Και είναι κακό αυτό, το ότι είχα πάντα στόχο το καλύτερο;

– Θα καταλάβεις κάποτε ότι αυτό ίσως να μην ήταν το καλύτερο, και ίσως να ήταν προτιμότερη μια πιο ζεστή σχέση με την οικογένειά σου και λιγότερα εύσημα από τους εργοδότες και τον θαυμασμό από τους υφισταμένους σου, γιατί όλα αυτά έχουν κάποτε ένα τέλος.

– Εγώ ένα πράγμα έχω να σου πω! Ότι ούτε το σπίτι μου εγκατέλειψα ποτέ, ούτε τα προβλήματα της οικογένειάς μου με άφησαν αδιάφορη! Μπορώ να δεχτώ ότι μετά από είκοσι πέντε χρόνια συμβίωσης, η συνήθεια, η πλήξη, η έλλειψη επιθυμίας για μια γυναίκα που ζεις μαζί της, είναι κάτι το φυσιολογικό. Δεν θα δεχτώ όμως, να υποτιμάς το μυαλό μου με ηλί-

θιες δικαιολογίες και ετεροχρονισμένα παράπονα για να δικαιολογήσεις ότι κάτι άλλο συμβαίνει. Θα μπορούσες να πεις ξεκάθαρα, “δεν θέλω άλλο η βαριέμαι ή ψάχνω κάποια ανανέωση για τον εαυτό μου, γιατί μαζί βαλτώσαμε”.

– Τόσο άνετη εσύ, η ισοπεδωτική μπιζνεσουόμαν! Εσύ αυτό θα έκανες;

– Ναι, εγώ αυτό θα έκανα, γιατί όπως βλέπω τη δική μου παρακμή στον καθρέφτη, μπορώ να δω και τη δική σου· όπως επίσης και το δικαίωμα μου να την αντιμετωπίσω με όποιον τρόπο θα μου ήταν βολικός. Μπορώ να κατανοήσω και το δικό σου δικαίωμα χωρίς να φέρομαι σαν τυφλοπόντικας, υποτιμώντας τη λογική του ανθρώπου που έχω μοιραστεί μαζί του τη μισή μου ζωή.

– Αφού λοιπόν πατάς τόσο καλά στα πόδια σου, να σου δηλώσω ότι θέλω να ανανεωθώ και να ξεφύγω από τον ρόλο του υποδιευθυντή που μου έχεις επιβάλει όλα αυτά τα χρόνια, και να ζήσω τη ζωή των δικών μου επιλογών.

– Οι ρόλοι δεν επιβάλλονται στα ζευγάρια· επιλέγονται! Άσε αυτό το παραμύθι και ανακοίνωσέ μας τις προτάσεις σου για να βρεις τον εαυτό σου.

– Προς το παρόν θα φύγω για το Άγιο Όρος με τους φίλους μου, όπως είπα. Όταν γυρίσω, θα έχω αποφασίσει για τα υπόλοιπα, και μπορείς να πάρεις και εσύ τις αποφάσεις σου.

– Σ’ ευχαριστώ που μου δίνεις το ελεύθερο να πάρω αποφάσεις.

Πήρε το πακέτο με τα τσιγάρα της από το τραπέζακι και ανάβοντας ένα, κουλουριάστηκε στον καναπέ

φυσώντας τον καπνό προς τα πάνω. Άκουσε την πόρτα πίσω της να κλείνει με θόρυβο και μετά από ένα λεπτό το ασανσέρ να σταματάει στον όροφο τους. Πήρε το ποτήρι με το κρασί και πήγε και το άδειασε στον νεροχύτη, το αντικατέστησε με παγωμένο από το ψυγείο και πήγε στο τηλέφωνο...

– Καλησπέρα Μαράκι, τι κάνεις;
– Καλησπέρα σας, κυρία Αθηνά. Συμβαίνει κάτι;
– Όχι, τίποτε, απλά πες μου αν με ζήτησε κανείς σήμερα.

– Σας ζήτησαν από τό διαφημιστικό και έφεραν τα νέα σχέδια για τη μπροσούρα. Αύριο έχετε δύο ραντεβού, το πρωί μετά τις έντεκα.

– Καλώς, θα ήθελα από την Πέμπτη και για καμμία εβδομάδα να μην μου κλείσεις κανένα ραντεβού εκτός κι αν είναι κάτι πολύ επείγον. Περιμένω ξένους και θα είμαι στο τρέξιμο.

– Όπως θέλετε.

– Καληνύχτα, θα τα πούμε αύριο.

– Καλή σας νύχτα.

Έκλεισε το τηλέφωνο και η ματιά της αναζήτησε το είδωλο της στον καθρέφτη που ήταν πάνω από το έπιπλο του τηλεφώνου. Έσκυψε πιο κοντά για να παρατηρήσει καλύτερα· της φάνηκε απογοητευτική η εικόνα της. Τα όμορφα χαρακτηριστικά του προσώπου της χωρίς λάμψη, με έναν πέπλο απογοήτευσης απλωμένο απάνω τους. Ανοιγόκλεισε τα μάτια, δεν ήταν οι ρυτίδες που τα βάραιναν, ήταν το φως που

τους έλειπε. Τα καλογραμμένα χείλη της, σφραγισμένα, ανίκανα να γελάσουν αυθόρμητα, κι ο λευκός μακρύς λαιμός της είχε πλέον απόλυτη ανάγκη το μικρό φουλάρι που συνήθως ήταν δεμένο γύρω του. Παρέμενε μία γοητευτική γυναίκα που κάποτε ήταν αρκετά όμορφη. Πέρασε το χέρι της στο μέτωπό της για να δει αν το χρώμα των μαλλιών της πρόδιδε την ψεύτικη νεότητα του. “Αχ, Αθηνά, όλα τα ωραία μένουν πίσω σιγά-σιγά”.

Ο Χρήστος έκλεισε την πόρτα πίσω του και βγήκε στον δρόμο. Περπάτησε μέχρι τη γωνία σχεδόν τρέχοντας και ξαφνικά σταμάτησε αλλάζοντας γνώμη. Γύρισε και πήρε το αυτοκίνητο. Άρχισε να οδηγεί χωρίς σκοπό στην αρχή και στη συνέχεια κατευθύνθηκε προς την παραλιακή. Όταν έφτασε στο παλαιό Δυτικό Αεροδρόμιο, έστριψε και πάρεκαρε στον ερημωμένο χώρο του παλαιού πάρκινγκ. Βγήκε από το αυτοκίνητο, άναψε τσιγάρο και άρχισε να χαζεύει το άδειο και σκοτεινό κτίριο των αφίξεων· οι εγκαταστάσεις που κάποτε έσφυζαν από ζωή και κόσμο, τώρα ήταν παραδομένες στην καταστροφική φθορά του χρόνου και των τρωκτικών.

Ένας αδέσποτος κοπρίτης κοιμόταν κουλουριασμένος στο κεφαλόσκαλο των παλαιών αφίξεων. Πήγε και κάθισε στο σκαλοπάτι δίπλα του. Το σκυλί διέκοψε τον ύπνο του, άνοιξε τις τσιμπλισμένες ματάρες του και τον πλησίασε ακόμη πιο πολύ, κουνώντας την ουρά και κατεβάζοντας το κεφάλι αναζητώντας το χάδι.

– Τι κάνεις εδώ, αγόρι μου, ολομόναχος; του είπε χαδεύοντας το τριχωτό κεφάλι, ή μάλλον εσύ ξέρεις τι κάνεις, εγώ δεν ξέρω... δεν έχω και τίποτε να σου δώσω, μονολόγησε.

Ο κοπριτάκος συνέχισε να κουνάει την ουρά και να σκύβει το κεφάλι για να εισπράξει χαδέματα.

– Φαίνεται τί σου λείπει περισσότερο τελικά...

Το κινητό του άρχισε να χτυπάει επαναφέροντας τον στην πραγματικότητα.

– Έλα Γιώργο, έχω βγει μια βόλτα για να πάρω αέρα.

– Συμβαίνει κάτι;

– Ε, ναι... τσακωθήκαμε με την Αθηνά και σηκώθηκα και έφυγα για να μην χειροτερέψουν περισσότερο τα πράγματα

– Θέλεις να τα πούμε;

– Να βρεθούμε, εντάξει, αλλά δεν έχω διάθεση να συζητήσω τίποτε.

– Καλά, ας βρεθούμε στο γνωστό ταβερνάκι στην Καλλιδρομίου σε κανένα μισάωρο.

– Έγινε. Σε μισή ώρα.

Χάιδεψε άλλη μία φορά τον κοπρίτη και μπήκε στο αυτοκίνητο.

Το σκυλί γύρισε ξανά στη θέση του, χώνοντας την μουσούδα ανάμεσα στα μπροστινά του πόδια.

